

H o d n o c e n í

krajské soutěžní přehlídky vyspělých amatérských divadelních souborů Středočeského kraje - Nymburk, Rakovník 1985

IX. krajská soutěžní přehlídka vyspělých amatérských divadelních souborů Středočeského kraje se letos již popáté uskutečnila na dvou místech. Její první část se konala od 7. do 16. března 1985 v Nymburce jako XVIII. ročník Středočeských divadelních her, druhá část ve dnech 21. až 30. března v Rakovníku pod názvem Wintrův Rakovník.

Návštěvníci nymburského "Háčku" a rakovnického "Tyláku" měli jako v předchozích letech možnost uvidět a posoudit nejlepší výsledky práce amatérských divadelních souborů ve Středočeském kraji. Divadelní soubory, které v obou místech na přehlídce vystupují, jsou doporučovány k účasti jednotlivými okresy Středočeského kraje ve většině případů na základě výsledků okresních soutěžních přehlídek. Ne všechna doporučení však jsou akceptována. Na krajskou přehlídku jsou vybrány pouze nejkvalitnější inscenace. Z nich se na půdě krajské přehlídky vybírají nejpozoruhodnější výsledky práce souborů, které reprezentují kraj na národních či celostátních přehlídkách, t.j. na Jiráskově Hronově a přehlídce ruských a sovětských divadelních her ve Svitavách.

Vlastní poslání přehlídky netkví v samoučelném soutěžení o to, kdo bude reprezentovat kraj navyšším stupni soutěže. Přehlídka slouží především ku pomoci rozvoje vlastní činnosti amatérských divadelních souborů, na kterou jsou kladeny stále vyšší nároky jak po stránce obsahové, tak interpretační. Umožňuje konfrontaci dosažených výsledků práce a stává se jakousi vzdělávací institucí. Po každém soutěžním představení se uskutečňují rozbory a hodnocení dosažených inscenačních výsledků. V průběhu přehlídky se uskutečnily dvě dvouapůldenní soustředění Kursu divadelní režie, který pořádá Středočeské IKS a KV SČDO. V neposlední řadě je přehlídka obohacím kulturního života v místech, kde se uskutečňuje. Zejména je však platformou pokrokových tradic amatérského divadla.

Co konkrétního ve výsledcích práce souborů ozřejmila? Předně to, že dramaturgie amatérských divadelních souborů Středočeského kraje odráží v letošním roce jeden velice pozitivní jev. Tím je skutečnost, že se stále více a více souborů svými inscenačními počiny hlásí uvědoměle a cílevědomě do první linie boje za společenský pokrok. Právě v roce 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou je tato skutečnost zvláště zřetelná. Mnohé napověděla již sama repertoárová skladba stávajících inscenací a dramaturgické plány souborů, s jejichž realizací se v průběhu roku počítá. Neméně o tom vypověděla i dramaturgická skladba krajské přehlídky vyspělých amatérských divadelních souborů. Nenalezneme inscenaci, uvedenou na půdě přehlídky, která by nebyla svébytnou výpovědí souboru k nejaktuálnějším otázkám dneška. Jedna každá inscenace byla dokladem toho, že si soubory uvědomují, že divadlo, jako předmět jejich zájmové činnosti, je nedílně i nástrojem k prosazování cest společenského pokroku, k vyjádření jejich postojů a stanovisek, že si plně uvědomují význam společenské role divadla. S výjimkou jedné inscenace byla přehlídka navíc dokladem toho, že soubory nechápou společenskou roli divadla zjednodušeně, t.j. že se neprojevuje jenom v samotné volbě titulů, ale zejména ve způsobu tvořivého ztvárnění předloh, které si vybraly, aby jejich prostřednictvím živě promlouvaly ke svým divákům o aktuálních problémech světa, ve kterém žijeme.

Pochopitelně, míra účinného oslovení diváka, apelativnosti a tvořivosti byla u jednotlivých souborů a inscenací rozdílná.

Nejméně se ve výše uvedeném smyslu dařilo souboru Havlíček DK ROH k.p. Spolana Neratovice. Jeho upřímná snaha uvést na scéně titul, odpovídající letošnímu významnému výročí, titul, který by zároveň splňoval požadavek malého počtu rolí a technické nenáročnosti, nepřinesla přes značné pracovní úsilí kýžený výsledek. V průběhu zkoušek si režisér Milan Šára uvědomil, že hra Vlastimila Šubrta Hrdinům slzy nesluší je dílo velice chabých kvalit. V rámci možností, t.j. značnými škrty odstraňujícími mnohmluvnost textu se jej snažil "vylepšit", ale nesmyslně napsanou postavu Renaty ani pochybnou etiku hry však odstranit nemohl. Soubor má o dvě zkušenosti víc - ověřil si, že má předpoklady pro zvládnutí konverzačního žánru a že bude muset být v budoucnu daleko obezřetnější při volbě textové předlohy.

Na rozdíl od neratovického souboru byla volba souboru Tyl SZK v Kutné Hoře velice dobrá. Zvolil málo známou hru autora NDR Richarda Leisinga Hrátky pod šibenicí. Přínosná zde nebyla jen dramaturgická iniciativa, ale také - oproti bývalé divadelní praxi souboru - netradiční nastudování. Režisér Mir. Štrobl inscenoval hru jako divadlo na divadle, bohužel, ne vždy dodržel zvolený inscenační princip. Mnozí z herců stáli v této inscenaci poprvé na jevišti, což bylo jednou z příčin herecké nevyrovnanosti. Soubor měl úkol o to těžší, že zvolil pro sebe neobvyklý inscenační prostor, ve kterém se herci ocitají v bezprostřední blízkosti diváků. Představení dominoval velice pěkný herecký výkon M. Štrobla. Je každopádně chválihodné, že soubor našel odvahu pustit se po nevyšlapané cestě a že na ní obstál čestně.

Zkušený soubor Nové divadlo KD kpt. Jaroše z Mělníka v čele se zkušeným režisérem Vladimírem Dědkem nastudoval a na přehlídce uvedl hru pokrokového španělského autora Miguela Minury Maribel a podivná rodina. Divácky vdečný a zajímavý příběh režisér vesměs velice dobře typově obsadil, dal komedii potřebnou atmosféru a opřel se o zkušenou a výbornou herečku v titulní roli (Jiřina Lhotská - cena). Hlavním přínosem inscenace bylo její myšlenkové poselství, promlouvající k divákům zábavnou komediální formou o potřebě nepředpojatého vztahu člověka k člověku, o nutnosti víry a důvěry v jeho pozitivní stránky a schopnosti měnit sebe samo i své okolí a vážit si druhých ne pro jejich postavení či peníze, ale pro jejich lidské vlastnosti a postoje. Škoda jen, že pro poněkud zjednodušený herecký projev v roli Marcelina, určitou rozvleklost a nevýraznost pointy druhého obrazu, se inscenace ochuzuje o možnost zasáhnout diváka ještě přesvědčivěji.

Druhým souborem vedle neratovického, který zvolil hru, jejíž děj se odehrává na pozadí událostí let 1939-45, byl soubor Tyl MěKS Říčany. Předlohou mu byl kvalitní text Ivana Bukovčana "Než kohout zazpívá". Vhodné typové obsazení, režie, která je v aranžmá i ve vzhledu hlavní myšlenky přehledná, velice pěkná scénografie, v nemalé míře pak silný herecký potenciál souboru, to vše byly vklady říčanských do inscenace nelehké Bukovčanovy hry. Režiséru Karlu Purkarovi se však ne vždy podařilo v budovat jednotlivé situace k jejich vrcholům, v inscenaci bylo jakoby vše stejně důležité. Hra, které

byly autorem dány do vlnku dynamika a napětí, tak trpěla na mnohých místech rozvleklostí. Nicméně, říčanské provedení Bukovčanovy hry náleží bezesporu ke zdařilým inscenacím, v nichž je dominující tvořivá interpretace ve službách dramatické předlohy a myšlenek v ní obsažených, t.j. tvořivá interpretace, která si neklade za cíl dílo autora nově, objektivně a převratně vykládat.

Ke zdařilým inscenacím, v nichž je v uvedeném smyslu kladen akcent na tvořivé ztvárnění dramatické předlohy, náleželo i nastudování hry Oldřicha Danka "Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo" souborem SZK z Bystřice u Benešova v režii Ludvíka Němce (cena). Amatérská premiéra této hry v bystrickém souboru dala hereckou příležitost devíti hercům, t.j. oproti původnímu uvedení hry na profesionální scéně, ve kterém byly herecké party svěřeny třem hercům. Tato herecká příležitost byla členy souboru téměř ve všech případech nemalou měrou využita (Pavel Němec - cena). Diváci měli možnost vidět vzácně čisté představení, kterému dominují pečlivě a přesně vypracované dialogy a vyrovnaná herecká práce, jejíž součástí je - dnes tak vzácná - dobrá úroveň jevištní řeči. Hlavním problémem inscenace je herecké zpracování posledního příběhu (tragického proti třem předcházejícím satyrským). Ku prospěchu inscenace by bylo i odlehčení projevu a nadhled postavy, zastupující chor. Bystřický soubor se až dosud zúčastňoval pouze přehlídek vesnických a zemědělských souborů. Byl tedy poprvé účastníkem přehlídky tzv. vyspělých souborů. Svým představením se však přiřadil k tomu nejlepšímu, co na jevištích v Nymburce a Rakovníku bylo uvedeno.

Mezi čtyři nejzajímavější inscenační počiny patří bezesporu inscenace hry Petera Schaffera "Amadeus", s kterou se představil divadelní soubor Halek KDŽ Nymburk. Úkol inscenovat po všech stránkách velmi náročnou Schafferovu hru, je úkol velmi obtížný. Výsledek byl na amatérské poměry však mimořádně dobrý. Režisér Radan Rusev provedl značnou dramaturgicko-režijní úpravu textu, která hru jednak krátí, jednak vypouští některé podřadné motivy i postavy a pomocí tří Salieriho múz zdivadelňuje původně velmi dlouhé Salieriho monology určené publiku. Toto řešení se v inscenaci osvědčilo. Režisér inscenuje hru ve velmi dobře funkčně řešené scéně, která má estetickou působnost, vytváří výborně atmosféru a podporuje ideu inscenace. Arénou hlavního boje je prostor na scéně, obklopený jakousi bizarní bariérou - ochozem, na němž se odehrávají situace vnějších zásahů do osudů hlavních protihráčů a konečně hmota ochozu, v níž mají své sídlo múzy. Je to členění přehledné a zároveň významotvorné. Dominantou arény je klavír, na němž se odehrává řada situací z děje hry, zejména Mozarta a Salieriho. Toto scenicko-režijní řešení umožňuje nejen dokonalý přehled, ale hlavně poskytuje divákovi možnost vidět komplexně jevištní obraz, jevištní metaforu. Hra probíhá ve dvou časových rovinách, jejichž větší zvýraznění by bylo prospěšné pro orientaci diváka. Stejně prospěšné by bylo zvýraznění motivu Salieriho pomsty. Citelnosti inscenace by přispělo ozřejmění zlomu v Mozartově osudu v situaci kolem premiéry Figarovy svatby a zpřesnění jednání múz, t.j. z pozice průměrnosti, neboť jsou múzami průměrně talentovaného Salieriho. Herecké výkony byly vesměs na velmi dobré úrovni. Představení vévodily tři herecké výkony v postavách Salieriho (Zdeněk Válek - cena) Mozarta a jeho ženy Konstanz (Martaša Dobiášová - cena).

Na tomto hodnocení ubírá jen málo skutečnost, že Mozart Jiřího Tepera je v první části poněkud křečovitý v momentech afektu a že Salieri by získal ještě větší formát zvýrazněním svého záměru mstít se. Přes uvedené výhrady byli diváci přehlídky svědky mimořádného tvůrčího počínu, inscenaci, které nechybělo mnoho, aby se stala výrazným apelem proti průměrnosti, proti těm, kdož neposunují vztah člověka ke světu vpřed - nevytvářejí kulturní hodnoty a brzdí tak rozvoj společnosti. To je jakýsi mikropohled. Inscenace neukazuje střet Salieriho a Mozarta jenom jako boj dvou individualit, ale zároveň jako boj dvou světů, starého s novým. V tom je apelem proti "makrohrůze". Neboť ti, kdož zákonitě nemohou stát u praporu pokroku, chtějí i nadále být mocnými, chtějí být zapsáni na stránkách dějin. Protože si uvědomují, že ne mezi těmi, kteří je posunuli vpřed, chtějí zde figurovat alespon jako Hérostratové. Jsou odhodláni raději zničit tento svět než se smířit s tím, že vlada věcí přestává být v jejich rukou.

Nymburský soubor inscenací Amadea vykročil po mnoha letech za moderním divadlem, za divadlem myšlenky, za tvořivým ztvárněním současného světa. Lze si jen přát, aby v nastoupené cestě pokračoval a osvobodil se zcela od zaběhnutých stereotypů a klišé.

Velice obtížný úkol zpracovat téma tak rozsáhlého románu jako je Tichý Don před sebe postavil soubor Anfas MĚKS Černošice. Autoři scénáře Eva a Vladimír Zajícovi nazvali svou dramatickou kompozici na motivy a ozvěny Šolochovova románu Štvelec na hlavní třídě světa. Autoři, kteří byli zároveň režiséry inscenace, se s nelehkým úkolem vypořádali na úrovni /cena za autorskou, dramaturgickou a režijní práci/. Zvolili cestu střídmeho naznačení základního soukromého příběhu Grigorije Melechova - sděleného převážně v stručných konkrétních dialogích - ale zachytili i revoluční a válečné události - vyjádřené především metaforou zvuku, hudby, aranžmá pohybu a výtvarných prvků. Použitím sugestivních scénických prostředků (metafora stolu jako základní hrací plochy, symbolika barevných ploch a výrazných rekvizit, umocnění detailů ostrým světlem) je zdůrazněn základní konflikt: revoluční doba prověřuje sílu charakteru člověka, který překonáním vnitřních rozporů musí dojít k angažovanému postoji v dnešním světě. Základním problémem inscenace byla přesnost a čitelnost význění závěru. Soubor by měl ještě domyslet možnost důsledného vedení metafory lidského postoje k lidem a společnosti. V souvislosti s hereckou prací, která je na dobré úrovni, je třeba domyslet a dopracovat jednání herců mimo hrací prostor stolu. Pozoruhodným hereckým projevem byl výkon Pavla Černocho v roli Melechova (cena). Promyšlená a působivými prostředky vytvořená inscenace byla bezesporu inspirativním příspěvkem do diskuse o různých formách amatérského divadla ve Středočeském kraji. Soubor byl se svou inscenací doporučen k účasti na národní přehlídce ruských a sovětských divadelních her.

Neméně inspirativním příspěvkem přehlídky byla inscenace hry Alexe Koenigsmarka, uvedená souborem Tyl KP LIAZ Mníchovo Hradště. Dramaturgická volba hry kladla na inscenátory v čele s režisérem Josefem Flanderkou (cena) velké nároky nejen pro nutnost jasného rozkrytí základní myšlenky, ale také při hledání adekvátních prostředků, jimiž by byla interpretována. Základní myšlenkové zesílení soubor správně určil jako kritiku maloměstských přežitků, jejichž komediálně pokřivený obraz je odsouzením hrabivosti, závisti, pohodlnosti a sobectví. Většina

postav hry je ironicky zpodobněna jako osoby, kterým chybí vše, co bychom alespon v minimální míře očekávali od lidského charakteru. Režisér zvolil v aranžmá princip kolotoče. V kruhu se pohybují panoptikální kreatury, jejichž jednání určuje mechanismus závidivosti, omezenosti a pokrytectví, takže i nejpřírodnější lidský cit jako je láska, se mění jen v biologický pud a hlavně v prostředek k získání peněz, postavení a výhod. Tento režijní záměr byl zčásti oslaben ne zcela důsledným naplněním nutné stylizace v hereckém ztvárnění. Některé postavy (např. tři členové orchestru, Domovník) byly zbytečně zatíženy realistickou drobnokresbou, čímž spíše směřovaly jen k žánrovým figurkám. Důsledná stylizace pak umocnila zajímavý herecký výkon představitele šéfa orchestru Čulíka (Pavel Štěpán - cena). Jeho scény s manželkou a dcerou, nebo lovecká scéna s ženichem Eduardem nepřesněji naplňovaly režijní záměr. Tomuto záměru také odpovídala výtvarná složka inscenace (manželé Kvapilovi - cena). Scéna svou jednoduchostí napomáhala rychlým proměnám prostředí, přitom v drobných detailech naznačovala základní myšlenku hry: bombasticky ošuntělé girlandy s lampióny signalizují vnitřní prázdnotu, stejně tak plátno měnící se v prostěradlo pro manželskou nevěru, nebo vyřazený nábytek přibližující neumělým nátěrem pochybenost bělosti rádobý lázenského prostředí. To vše je prostředím pro jednání postav, které lžou o umění, životě i lásce. Kostýmy, které děj časově určují do 20. až 30. let, jsou spíše ušmudlanými a vnějškovitými obaly na loutky. Sporné ale zůstává líčení herců. Především v postavách servírky Sonky a harfistky Blumové, které svou civilností se vyčleňují od ostatních, dochází k zpochybnění přesnosti charakteristiky. Jestliže chce soubor dodržet vytčený žánr - frašku, pak musí přesněji držet tempo celého představení. Především pak v 1. jednání by se měl vyhnout zbytečnému zvolnování s nadbytečnými pauzami pro drobné rozehrávky, aby nebyl porušován obraz "sisyfovského kolotoče". Uvedené připomínky nikterak nepopírají skutečnost, že soubor předvedl velký kus poctivé a invenční kolektivní práce, která je ve svém výsledku mimořádná. Soubor byl po zásluze také oceněn cenou za nejlepší inscenaci rakovnické části přehlídky a zároveň byl doporučen na 2. místě k účasti na Jiráskově Hronově.

Jedním z nejvýraznějších tvůrčích a inscenačních počínů, a tím i zdrojem inspirace, bylo na letošní přehlídce vystoupení divadelního souboru AHA! MĚKS z Lysé n. Labem (dříve Hudební divadlo KM ZO SSM). Jeho Tragedyje masopustu čili Poslechněte, lidé" z pera člena souboru Miroslava Pokorného a s hudbou Petra Moravce, nesoucí podtitul rozmarného leporella o lidské krutosti, bylo zajímavým a především solidním autorským pokusem o spojení a zdivadelnění starých textů většinou z doby pobělohorské. Autor však pouze nepřepisoval historické předlohy moralit, lidových balad či kramářských písní, jejich úprava směřovala k myšlenkovému vyjasnění, formálnímu sblížení až k samostatné a originální tvorbě. Hodnota předlohy spočívá v aktuálním pohledu člověka dneška, kriticky hodnotícím charakterové rysy našich předků. Zesměšňuje lidskou hloupost, nadutost, bezohlednost a sobectví, které ústí do otevřené krutosti, jejímž následkem se naposled stává nesmyslná a nelidská válečná apokalypsa. Toto autorské i dramaturgické směřování je umocněno všemi inscenačními prostředky. Představení vyznívá jako odsuzující zesměšnění negativních rysů člověka a zároveň jako hluboce zaujaté přitakání lidské touze po životě beze strachu, bez krutosti a války. Režisér Miroslav Pokorný (cena za dramaturgickou, autorskou a režijní práci) k tomu zvolil prostředky lidového jarmarečního divadla, takže

může klást vedle sebe v prudkém kontrastu scény směšné obhroublosti a znevažující drsnosti a okamžiky ztišené lyriky, úsměvnosti, něhy i smutku. Tomuto stylu se podřídil ukázněný a značně vyrovnaný kolektiv mladých herců, jejichž některé herecké technické nedostatky (především v dikci) jsou pak překryty výborným muzikantstvím, pohybovou zdatností a hlavně nepředstíraným nadšením a zaujetím pro věc a myšlenku. Působivým prostředkem se stává scénická hudba, která dynamizuje celé představení a pomáhá překlenout okamžiky dramaturgické nedotaženosti. Scénografie Věry Markové (cena) včetně precizní práce se světly, umocňuje celkové vyznění inscenace. Tragedy je masopustu výrazně ovlivnila inscenační úroveň tohoto aktivního mladého divadelního kolektivu, který hledá cestu od hudebního divadla, ovlivněného ne vždy hodnotnou tvorbou profesionálních scén, k svébytnému syntetickému divadlu. Nastoupené směřování od vnější líbivosti k myšlenkové výpovědi je vysoce hodnotným prvkem v práci souboru. Tato poslední inscenace souboru je nejen velkým kvalitativním skokem v práci souboru a nejen zdařilým počinem připraveným, takřka již, za zeleným stolem. To nejcennější na této práci je v tom, že dramaturgie a dramaturgicko-režijní koncepce je zde pojata jako nedílný organismus předlohy a jejího dotváření scénickým jednáním. Každé interludium je "o něčem" nejen napsáno (připraveno) autorem, ale také "o něčem" je hráno a zpíváno = (rovná se) pojednáno. Soubor mimo to prokázal souvislosti pokrokových prvků klasické dramatické a j. literatury s divadlem současnosti. Výpověď jeho inscenace je nejen výsostně aktuální, ale je učiněna i moderními prostředky, což má za důsledek vysokou míru apelativnosti, ataku na vědomí i emoce diváků. Inscenace získala cenu za prvenství v nymburské části přehlídky a byla odbornou porotou doporučena k účasti na Jiráskově Hronově na 1. místě.

Přehlídka byla doplněna vystoupením Malého divadla ZK ROH STZ k.p. Ústí n. Labem s inscenací hry B. Brechta "Matka Kuráž a její děti". Devět soutěžních představení určilo tvář letošní přehlídky. Co na ní jako celku bylo charakteristické? V oblasti dramaturgie to byla orientace na současné autory, ze dvou třetin na autory české a slovenské. S výjimkou Šubrtovy hry šlo o předlohy, které mají nosnou uměleckou kvalitu a závažnou hlavní myšlenku, vyslovující jasné stanovisko k našim současným lidským a společenským problémům. Po stránce žánrové a formální jsme byli svědky široké palety jak žánrů vážných, tak komediálních, různosti formálních postupů i divadelních poetik. Radostné je i konstatování, že ve dvou případech jsme se setkali i se zásadním autorským podílem na předloze, kterou napsali členové souboru pro svůj soubor.

V oblasti interpretační přinesla přehlídka především řadu úspěchů, které svědčí o cílevědomé tvůrčí práci souborů a které nás opravňují k názoru, že letošní přehlídka měla mnohem vyšší úroveň než přehlídka loňská. Viděli jsme 9 soutěžních inscenací, z nichž 8 nastudovali amatérští režiséři za spolupráce amatérských scénografů. Mnohokrát jsme hovořili o tom, že nejdůležitějším článkem řetězu amatérského divadla je režie a spolu s ní scénografie. Mnohokrát jsme konstatovali, že ve Středočeském kraji je to článek, který má značné slabiny. IX. krajská přehlídka ukázala důvody domnívat se, že se tento nejdůležitější článek řetězu zpevňuje, že začíná měnit svou kvalitu, že se loučí s tápáním, nahodilostí, nepřipraveností a spěje k poučenosti, cílevědomosti, invenčnosti, a že tedy doby, kdy umělecká a myšlenková kvalita předlohy zůstala jenom na papíře a neprojevila se v inscenaci, protože režisér nedovedl tyto kvality ani najít, natož je realizovat v inscenaci, snad už z-

stávají za námi. Jaké jsou to důvody, které nás vedou k této domněnce? Ukázalo se, že na všech inscenacích přehlídky je patrné, že jejich tvůrci vědí o čem, jak a proč hrát. Ač je to paradoxní, i v tom jediném případě, kdy předloha se postupným zkoumáním ukázala jako nekvalitní. Ze tedy dramaturgická práce na rozkrytí a rozboru textu, úpravách, škrtech, se dostává na dobrou úroveň. Ukázalo se ale navíc, že to inscenátoři nejen vědí, ale že to dokážou i divákovi sdělit inscenací a nejen článkem v programu nebo obsáhlým vysvětlováním v kuloárech. Ze tedy pojmy jako koncepce představení, sdělnost hlavní myšlenky, správná volba žánru, jednota režijního a scénografického řešení přestávají být pojmy, které uplatňujeme jen v diskusích, a stávají se konkrétní realitou v inscenaci. V představeních, která jsme na krajské přehlídce viděli, byly samozřejmě rozdíly v míře jejich naplnění a v dokonalosti jejich provedení, neboť obě je závislé na tvůrčí invenci, poučenosti i zkušenosti, která je u každého tvůrce jiná. Obě tato zjištění, která přinesla krajská přehlídka, jsou radostná. Svědčí o tom, že amatérští režiséři ve spolupráci se scénografy a samozřejmě i herci udělali krok vpřed na cestě za moderním divadlem, jímž je bezesporu divadlo myšlenky, v jehož centru pozornosti je člověk, člověk, kterému dává na scéně konkrétní podobu herec.

Krajská přehlídka, jako zrcadlo úrovně amatérských divadelních souborů Středočeského kraje, ukázala velice dobré výsledky práce, které jsou nepochybně tím nejlepším příspěvkem souborů k oslavám 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou, na jehož počest se přehlídka v roce 1985 uskutečnila.

Ocenění udělená na krajské přehlídce vyspělých amatérských
DS v roce 1985

Čeny a diplomy :

Hudebnímu divadlu Lysá n. Labem za nejlepší inscenaci SDH
Nymburk; DS Tyl Mnichovo Hradiště za nejlepší inscenaci WR
Miroslavu Pokornému za autorskou, dramaturgickou a režijní
práci (Lysá n.L.)
Manželům Zajícovým za scénář, režii a scénografii (Černošice)
Josefu Flanderkovi za režii (Mn. Hradiště)
Ludvíku Němcovi za režii (Bystřice u Ben.)
Manželům Kvapilovým za scénografii (Mn. Hradiště)
Věře Markové za scénografii (Lysá n.L.)
Zdeňku Válkovi za herecký výkon (Nymburk)
Pavlu Černochovi za herecký výkon (Černošice)
Pavlu Štěpánovi za herecký výkon (Mn. Hradiště)
Pavlu Němcovi za herecký výkon (Bystřice u Ben.)
Nataše Dobiášové za herecký výkon (Nymburk)
Jiřině Lhotské za herecký výkon (Mělník)

Čestná uznání :

Vladimíru Dědkovi za režii (Mělník)
DS Hálek Nymburk za tvůrčí přístup k náročné předloze
Karlů Purkarovi za režii (Říčany)
Milanu Šárovi za režii (Neratovice)
Petru Moravcovi za hudební složku inscenace (Lysá n.L.)
Heleně Duškové za scénu a kostýmy (Říčany)
Kolektivitu tvůrců DS Anfas Černošice za realizaci zvukové
složky inscenace
Veronice Vlčkové za herecký a hudební výkon (Lysá n.L.)
Petru Moravcovi za herecký a pěvecký výkon (Lysá n.L.)
Martíně Hasmanové za herecký a pěvecký výkon (Lysá n.L.)
ČU za herecké výkony - Jiřímu Teperovi (Nymburk)
- Miroslavu Štroblovi (Kutná Hora)
- Jitce Kulhanové (Říčany)
- Marii Neradové (Bystřice u Ben.)
- Martině Havlíčkové (Bystřice u Ben.)
- Stanislavu Matouškovi (Říčany)
- Ludvíku Němcovi ml. (Bystřice u Ben.)
- Petru Livorovi (Mn. Hradiště)
- Vladimíru Pelantovi (Neratovice)